

BÉKESSÉG

A SZÉKESFEHÉRVÁRI REFORMÁTUS
EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

www.albaref.hu

2013. október • XIX. évfolyam 5. szám

MIRE VALÓ EGY KERESZTYÉN TEMPLOM?

Reformációra

Isten népének mindig szívügye volt a templom és a szolgálatok szép rendjének megőrzése: „Nem fogjuk elhanyagolni Istenünk házáat!” (Nehémiás 10: 40c)

Tegyük fel mégis a kérdést: – Mi a célja a templomnak? Nem azért van, hogy egy rettegett istenség szentélye legyen, ahol az ehhez tartozó vallás kultusza folyik, abból a célból, hogy ne megverje, hanem inkább megáldja a kultuszt gyakorlókat. Nem is emberi intézmény, ahol a közösség vezetője vagy a tagság van a közép-pontban. Számunkra, krisztushívőknek a templom mindig az egy örök Isten céljainak van alárendelve!

Pál így foglalta össze az evangéliumot, aminek a szolgálatára személyesen hívta el őt Jézus: „Ki vagy, Uram? Az Úr pedig így válaszolt: Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. [...] Azért küldelek el, hogy nyisd meg a szemüket, hogy a sötétségből a világosságra, és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek; hogy az énbenem való hit által megkapják bűneik bocsánatát, és örökséget nyerjenek azok között, akik megszenteltettek.” (Apcsel 26: 15. 18.)

A legfőbb cél pedig az, hogy Jézus Krisztus által hitre jussanak, elnyerjék a bűnbocsánatot, a földön új életet, a földi élet után pedig örök életet, azaz üdvösséget nyerjenek! Jézus kinyilatkoztatása alapján az üdvösség útja pedig a következő:

1. Az istentelen embernek meg kell látnia, hogy Isten nélkül a sötétségben és a Sátán hatalma alatt él. A világ és a világias gondolkodás tehát nem csupán valamiféle életmód vagy filozófia, hanem van mögötte egy élő, hatalmas és istentelens erő, a manipuláció nagy mestere, a hazugságok atyja, akit Jézus e világ fejedelmének nevez. Ezért mindenkinek fel kell ismernie, hogy Istenhez kell térnie (ez a bűnismeret és a bűnbánat kezdete). A vallásos embernek is át kell ezen esnie, bár lehet, hogy neki ez nehezebb, mivel azt gondolta eddig, hogy neveltetése és vallásossága okán jobb vagy különb, mint az istentelen pogányok, mivel ő eddig is hitt és szerette Istent. Tehát a világiasság és a bűn nem zene, ruházat vagy bármi más külsőség kérdése, hanem a gondolkodásunk romlottsága. (Róma 12: 1–2)

2. Az istenkereső embernek fel kell ismernie, hogy egyedül

Jézus a Megváltó és csak általa ismerhető meg Isten, és rendezhető kapcsolata Vele, mégpedig bűnbánat és bűnbocsánat által (az újjászületés-megtéréshez bűnbánat kell, ezt már keresztelő János is megmondta: „hagyjátok el gonosz útjaitokat, térjete meg és keresztelkedjete meg bűneitek bocsánatára”)

3. Ha valaki mindezeket megtette, akkor a szentek örökségét, vagyis az üdvösséget elnyerte: bűnbánatra jut, imádságban bűnvallást tesz, bocsánatot és kegyelmet kér Istentől Jézus kereszthalálának érdeméért, Jézust behívja az életébe, hogy Ő vezesse, és kéri a Szentlelket, hogy töltsen be és adjon erőt, útmutatást és élete helyreállítását, meggyógyítást. Aki pedig nem volt korábban megkeresztelve, az keresztelkedjen is meg. A Szentlélek pedig kimunkálja az üdvbizonyosságot, azaz biztosít és békességet ad afelől, hogy Krisztusért kegyelemből üdvösséget nyert, de ez sem történik meg mindig egyből! A templom pedig számunkra az a hely, ahol az új életben és hitben táplálhatunk.

Azt gondolom a Biblia alapján, hogy a keresztyénség nem csupán teológia kérdése, az igaz hit elhívése, magunkévá tétele és annak hasogatása, hanem „Lélekben és erőben” élt élet. A bűnösségünk sem csupán jogi státusz, hanem valódi romlottság, és a megváltás

elfogadása, az üdvösség és új élet elnyerése után sem vagyunk még készek, ép egészek. Természetesen készek vagyunk az üdvösségre nézve, de még nem vagyunk kész ép edények Isten kezében, aki a fazekas, és újraformáz bennünket, ezért fontos, hogy az Igében és a Szentlélekben való járásban megerősödjünk, szóval engedjünk Istennek, hogy helyreállítsa, meggyógyítsa a bűn miatt korrupt természetünket, és azzá az emberré formáljon, akinek eredeti szándéka szerint válnunk kell. Ismét hangsúlyozom, hogy aki Krisztusé, az nem veszítheti el az üdvösségét, tehát az üdvösség kész, sem elvenni, sem hozzátenni nem lehet semmit!

Azonban mivel az újjászületett ember is testi, ahogy ezt Pál a Róma 7-ben meg is erősíti, ezért mondom azt, hogy Isten úgy hív magához bennünket, ahogy vagyunk, de túlságosan szeret bennünket ahhoz, hogy olyanak hagyjon, amilyenek vagyunk természetünk szerint! Újjászületni egyszer kell (ez az üdvösség elnyerése), de megtérni, ha szükséges, akár

minden nap. Ez a lelki harc része a kísértésekkel együtt. Krisztusban lenni valódi életformáló erő és a Szentlélek arra ösztönöz és vonz, hogy egyre inkább Isten akarata szerint éljünk. Nem hagyja, hogy kiegyezz a régi életteddel és bűneiddel és valóságosságbba menekülj, vagy elhagyd a hitet. Fontos, hogy helyesen értsük Isten hozzánk szóló üzenetét, az Igét. Fontos, hogy minél jobban megismerjük az egész Szentírást, senki emberfia sincs birtokában minden ismeretnek! Éljük meg, amire tanít! Vállaljuk a lelki harcot! Kérjük Szentlelkét, hogy vezessen a megértésben, adjon erőt, vezetést, hogy engedni tudjunk Istennek! Jézus életet átforgató hatalom, és általa van felállítás a mélységekből és hajótörésekből!

Isten megadta a forrásokat, hogy legyenek templomaink és a hitre jutáshoz és táplálathoz szükséges minden eszközünk! Isten adott embereket (megfelelő szolgálók), bölcsességet (vezetők), és kirendelte az anyagi javakat is ehhez! De nem a gyülekezet dicsőségére adta, sem a lelkészek vagy a presbiterek dicsőségére! Nem is azért áldott meg min-

ket, mert végre valaki jól csinálta, és rendbe rakta a dolgokat! Hanem azért adta, Reá mutassunk, Őrá irányítsuk a kereső, szomjas emberek figyelmét. Az Ő hatalmas, csodálatos munkáját láthatóvá tegyük, az Ő dicsőségét szolgáljuk, és találkozásokat szervezzünk Jézussal, az emberiség Megváltójával!

„Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.” (Mk 10: 45)

Addig maradhatunk meg, amíg Istenre mutatunk, és Istenhez vezetünk embereket. Ha elveszítjük a célunkat, Istentől kapott funkcionkat, akkor elveszítjük identitásunkat is. Emlékezz arra, hogy téged is az evangélium üzenete mentett meg, ezért hálából önmagunkat és mindazt, amit felépítettünk, szenteljük oda Istennek, egyedül az Ő dicsőségére! Ámen.

Berze János

(Elhangzott a Budai úti templom alapkövetelésének 20 éves évfordulója alkalmából tartott ünnepi hálaadó istentiszteleten)

A TALENTUM ISKOLA NYÁRI TÁBORA

Iskolánk két évente megrendezett tábora idén a Szelidi-tó partján volt. Nagyon sok diák jött el és bátran kijelenthetem, hogy nem csalódtunk, mindenki nagyon jól érezte magát.

Július 7-én, reggel fél nyolckor a Kálvin téren gyülekeztünk, izgatottan, vidáman. Búcsút intettünk szüleiknek, rokonaiknak, akik elkísérték minket, aztán kezdődhetett az utazás! Bár csak néhány hete, hogy elváltunk egymástól, mindenkinek rengeteg mondanivalója volt, a buszon mindenhol izgatott beszélgetések hallatszottak. Négy kedves tanár volt velünk: Ili néni, Zsuzsa néni, Erzsike néni és Márta néni.

Útközben megálltunk Kalocsán, és megnéztük a Paprika Múzeumot,

ami nagyon érdekes volt. Indulás előtt még mindenki evett egy fagyit egy közeli cukrászdában.

Fél óra utazás után végre megérkeztünk szálláshelyünkre, a közvetlenül a tó partján lévő Fecske Üdülőbe. Az üdülőben nyolc személyes faházak voltak, szervezkedtünk, hogy ki kivel legyen egy házban. Kísérőink elmondták a napok menetrendjét, rövid pihenőt tartottunk, majd mindenki fürdőruhát vett fel, és lementünk a partra fürdeni.

A tópart nagyon közel volt a táborhelyhez, két perc gyaloglás után már meg is érkeztünk. A tó fokozatosan mélyült, így mindenki biztonságosan fürödhetett.

A jóleső fürdő után átöltöztünk, és

közösen átvonultunk egy másik, közeli üdülő ebédlőjébe vacsorázni.

Este áhítattal zártuk a napot, együtt beszélgettünk Istenről és hálát adtunk a mai napért.

Napjaink a következően teltek: reggel ébredés és egy kis reggeli torna után az ebédlőbe mentünk reggelizni. Miután visszaértünk a szállásra, pár perc pihenő után következtek a minden nap más-más, érdekes és szórakoztató kirándulások. Voltunk csikósbemutató, ahová lovas kocsival mentünk, kirándultunk a tó partján, kenyeret sütöttünk régi hagyomány szerint, valamint túráztunk a közeli tanösvényen. Visszaérkezésünk után elmentünk ebédelni, majd következett a csendes pihenő.

A kevésbé fáradt diákokat különböző kézműves feladatokkal foglalták el kreatív kísérőink. A pihenő után jöhetett a fürdés, ami soha nem volt unalmas! Következett a vacsora, majd különböző játékokkal, illetve kézműves feladatokkal foglaltak el minket, egyik délután pedig valódi kalocsai mintás agyagedényt festettünk, amit, miután lelakkoztak, haza is vihettünk.

Minden napot áhítattal zártunk. Habár mindig más történetről beszéltünk, a téma egy volt: a pénz, adakozás a Bibliában. Mindegyik történet érdekes és elgondolkodtató volt. Kísérőink ezzel kapcsolatban azt találták ki nekünk, hogy minden jó cselekedetünkért egy kis papírér-

mét kaptunk, ha rosszak voltunk, elvettek tőlünk egyet. A tábor végén pedig beválhattuk különböző ajándékokra, de önszántunkból adakozhattunk is.

Esténként pedig, lefekvés előtt Zsuzsa néni mesét olvasott a kisebbeknek, amit még a nagyok is szívesen hallgattak.

Érdekes volt még a héten az utolsó program: tanösvényi túránk vezetője kis csónakján egy rövid kört tett a csapatokba rendeződött diákokkal a tavon.

Július 11-én délelőtt szálltunk fel a buszra és indultunk el hazafelé. Istennek hála, egész végig jó időnk volt, csak az utolsó nap borult be egy ki-

csit, mintha az idő is szomorkodna a távozó diákok miatt.

De miattunk aztán nem kell szomorkodni! A buszon továbbra is élénk beszélgetések folytak, kis pihenőt tartottunk egy kis tónál, ahol többek között egy folyami rákot is megcsodálhattunk. (Ilyenkor mindig el lehet gondolkodni rajta, milyen sokszínű Isten teremtett világa!)

Mikor megérkeztünk, mindenki vidáman mesélte szüleinek, rokonainak a nyári eseményeket, kísérőink pedig mosolyogva néztek minket, lelkes diákokat.

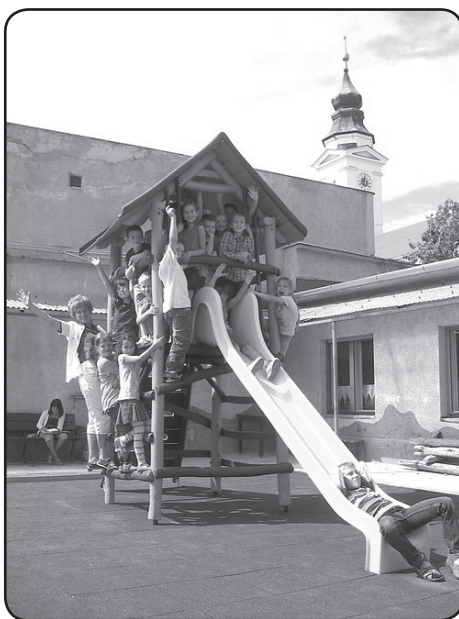
Milyen gyorsan eltelt ez az öt nap!

Muskovics Dóra
7. osztályos tanuló

MÁR AZ ÖVÉK A JÁTSZÓTÉR!

„Miénk itt a tér!” – akár ezt a jól ismert szlogent is alkalmazhatnám annak érzékeltetéséhez, amikor látogatásom idején a gyermekek hatalmas nyüzsgése fogad a Talentum Református Általános Iskolában. Mindenhol csillogó szemű apróságokkal találkozom, az óráközi szünetben nyoma sincs annak, hogy valójában már szeptember elsejét írunk, hogy a nyári szünet immár hivatalosan is véget ért. Bár a „Tanévkezdő sokadalmat”, vagyis az iskolaudvar hivatalos megnyitóját egy nappal későbbre hirdették, az aprónép már birtokba vette a területet. A Európai Unió szigorú feltételei alapján megépített csúszdás várát szemmel láthatóan „elfoglalta” a diáksereg és hasonlóan nem kímélik a négyoldalú mászókat sem. „Kénytelen” ellenállni az újabb és újabb rohamoknak, amelyeket a gyermekek indítanak ellene. Szanyó Gáborné igazgatónő elmeséli, mindezzel egy összességében 7 milliós felújítási munkát végéhez érkeztek a református által-

Térkövel ellátott burkolat, óriás sakktábla és csúszda. Csak néhány jellegzetesség, amellyel az egyházközségünk általános iskolájában a tanévet kezdő diákoknak meglepetést szerezhettek a szakemberek. Bár a hivatalos átadást és a tanévkezdő sokadalmat egy későbbi időpontra hirdették meg, a nebulók már az első tanítási napon birtokba vették az izgalmas kalandokat ígérő játékokat.

nos iskolában. A kialakítások során térkövel látták el az udvar jelentős részét, szülő felajánlás révén pedig „óriás” sakktábla és a hozzájuk tartozó „figurák” is helyet kaptak a területen. Az udvari mászóka és a csúszdás vár kialakítását az iskola

saját költségvetéséből fedezte, s az egyik székesfehérvári nagyvállalat dolgozóinak „önkéntes munkája” eredményeként készült el a libikóka. A parkosítás során két fát ültetnek el a

tornaterem szomszédságában, mellettük a felújított belvárosban már megismert padokhoz hasonlóakat helyeznek el. A diákok is szívesen mesélnek arról, hogy számukra mit jelent a felújított udvar. Máté Eszter és Rostási Szabó Emma – a leányzók a Talentum iskola negyedik osztályos tanulói – lelkesen mesélik el nekem, hogy már hetekkel korábban felfigyeltek az iskola környezetében tapasztalható átalakításokra, de valójában csak hétfőn reggel próbálhatták ki a játszótérét. A mászóka olyan nagy meglepetést okozott, hogy a fiúk és a lányok hatalmas sora alakult ki mellette, hiszen mindenki ki akarta próbálni – mesélik nevetve, majd még hozzáteszik, hogy a mászókán és csúszdán a fiúk már „átvették a parancsnokságot”.

Szűcs Gábor

ÚJ NEVELÉSI ÉV INDULT AZ ÓVODÁBAN

„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké az Isten országa.” (Márk 10,14)

Isten kegyelméből 15 éve működik városunkban az Olajfa Református Óvoda a Székesfehérvári Református Egyházközség fenntartásában, és évről évre egyre több a beiratkozók száma. A 2013/2014. nevelési évet 95 gyermekkel indítottuk.

Isten kegyelméből óvodánkat szeptemberre színessé és még barátságosabbá varázsoltuk. Színes falak és új, színes asztalok, székek várták a gyermekeinket.

A köznevelési törvény az idejében sok változást hozott magával. Az Úr segítségével próbáljuk a küldetésünket teljesíteni, igei megerősítéssel:

„De nem csak ezzel dicsekszünk, hanem a megpróbáltatásokkal is, mivel tudjuk, hogy a megpróbáltatás munkálja ki az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet...” (Róm 5, 3–4)

Kegyelmi pillanat, amikor az ijesztő emberi hatalmak mögött is fel-

ismerhetjük a mindenki felett álló, tekintélyt parancsoló Úr hatalmát. Az ilyen ember a szorongatás idejében is békességet lelhet, a terhek alatt is találhat örömet, és erő fölötti harcaiban is megerősödhet.

Az Úr kegyelméből egy óvodapedagógusunk gyermekáldás elé nézett, Baranyai Erna. Két kedves óvodapedagógus testvérünk jött vissza hozzánk, akiknek a gyed lejárt: Léberné Haselberger Zita és Róth Róbertné. Új munkakört hoztunk létre, melyet a törvény kötelező munkakörnek írt elő. Így szeptemberben pedagógiai asszisztenssel bővült a munkakör Péterné Fekete Edina személyében.

A sok imádság után Istentől segítséget és útmutatást kapva a munkálatokat folytatjuk az óvodában; kitűzött célunk az óvodaudvar szabványosítása, megfelelő kialakítása.

Személyes hitvallásomként elmondhatom, hogy sokszor a feladatok nagyobbak, amikor már benne vagyunk, még mielőtt elkezdtük vol-

na. De az Úr biztat, és ha testileg fáradtan, de lelkileg mégsem megtörve szolgálhatunk és dolgozhatunk az óvodában.

A Bibliaolvasó kalauz egyik igéjével szeretném ezt megerősítve átadni:

Nagy öröm azt látni, amikor egy Istentől rendelt vezető megerősödik a pozíciójában: „... mert Istene, az Úr vele volt, és egyre nagyobbá tette.” Mi erre Salamon válasza? Az Úrhoz méltó áldozatot mutat be. Amikor pedig az Úr azt kérdezi, mit kíván tőle, Salamon tudja, hogy egyvalamit senki más nem adhat meg neki: bölcs, vagyis Istenre figyelő, őt mélyebben meghallani, megismerni akaró szívet, életet. Legyen a mi kérésünk is minden élethelyzetünkben, hogy hadd ismerjük meg Istent és az ő akaratát!

Istennek hála és köszönet a sok csodáért, amiben részesülhetünk!

SOLI DEO GLORIA!

*Mocsáriné Brunner Boglárka
óvodavezető*

Csoport	Óvodapedagógusok	Dajka
Halacska csoport	Knitlhoffer Ferencné	Frecot Beáta
	Turzainé Gázsó Katalin	
Szivárvány csoport	Kovácsné Németh Mónika	Szabóné Kálmán Ilona
	Léberné Haselberger Zita	
Bárányka csoport	Balogh Beáta	Miklós Andrásné
	Tóthné Szentkúti Zita	
Galamb csoport	Matyi Enikő	Szabó Gyuláné
	Róth Róbertné	

Tratterjesztés

A Széchenyi utcai gyülekezetünkben a két istentiszteleti alkalmat követően:

- Szentírást
- bibliai témájú könyveket
- hitépítő kiadványokat
- traktátusokat

- igés kártyákat, könyvjelzőket, matricákat
 - evangéliumi naptárakat, kazettákat és CD-t vásárolhat minden kedves érdeklődő.
- Molnár Róbert könyvei újra kaphatók!

EVANGÉLIZÁCIÓRA KÉSZÜLVE

„Ezt mondta neki az Úr: Menj el, mert választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevemet a pogányok, a királyok és Izrael fiai elé.” (ApCsel. 9,15)

Érdemes időt, energiát fektetni a hívogatásba? Megalázó, gúnyos megjegyzéseket meghallgatni, maszszív ellenállásba ütközve is kitartani az evangélium továbbadása mellett – mindez valóban megéri? Kell ezt csinálni?

Meggyőződéssel vallom, ha a fenti Igénkben szereplő Anániás el nem megy abba a bizonyos Egyenes utcába, s fel nem keresi a tarzusi Saul, elvesztette volna mind a békességét, mind az örömét.

Pedig Anániásnak minden idegszála tiltakozhatott volna: miért menjen éppen ehhez a hírhedt tarzusihoz, aki nem sokkal korábban még kéjjel fogdosta össze Krisztus követőit, bebörtönözve és megkínózva őket. De mégis megy, mert megérti, itt Isten ügyéről van szó!

Anániás törvényhű zsidókeresztény volt, aki később Damaszkusz püspökeként halt mártírhálál. Ismerete jól a kiválasztás kegyelmes Istenét, aki felkarolta Ábrahám utódait, s aki a hűtlenkedők és elbukók szívét is maga felé tudja fordítani. Vallotta, hogy Isten ügye a kiválasztás, az Ő szuverén döntése az, hogy kinek az életében dicsőíti meg önmagát, azaz kegyelmének gazdagságát. Mert ki is a kiválasztott? Akiről valaki kimondta: légy az enyém!

Emlékszem, gyerekkorunkban milyen szorongva vártuk, míg egy focicsapat összeállításánál kimondja a válogató nagymenő fiú a nevünket: gyere, és légy tagja a csapatomnak! S mentünk boldogan a megtisztelő kiválasztást a tőlünk telhető legjobb játékkal meghálálni.

A Heidelbergi Kátéval valljuk ma is: „Isten magának egy kiválasztott gyülekezetet gyűjt egybe, azt oltalmazza és megőrzi.”

Anániás tudja, hogy az Isten nép-

ének ügye, a gyülekezetek gyarapodása nem a mi sikertörténetünk, hanem az Övé! Övé, aki összeválogatott bennünket. S Ő nem szunnyad és nem alszik el...

Illés próféta a Kármel hegyen csípős megjegyzéssel illette Baál prófétáit, amikor az ő istenük sehogy sem akart felelni imáikra: „Kiáltatok hangosabban, talán félrement vagy aluszik!” Milyen szánalmas egy olyan Isten, aki éppen a szükségét végzi, miközben az övéinek a segítségére volna szükségük... (1. Királyok 18)

Az élő Isten, Anániás és Saul Isten azonban nem ment félre – azóta sem. Az Ő sikertörténete emberek megtérése, az, hogy a világ végéig lesznek Saulból Pálok, elvesztettből megtartott emberek! Anániás megérti és elhiszi, hogy az egész ügyet nyugodt lélekkel odabízhatja: Uram, Te tudod, mit csinálsz!

Pedig valóban aggályos volt a küldetése. Az Egyenes utca Damaszkusz Váci utcája, vagy ha tetszik, Rózsadombja volt, amelyet gyönyörű oszlopcsarnok övezett, s ahol reprezentatív, elit társadalmi réteg lakott. Olyan, akik közül sokakra igaz egy apuka kaján megjegyzése a fiáról, akit konfirmációi előkészítőre hívtunk volna: „Ő nem az a fajta – tudják...”

De Anániás elment Saulhoz, s engedelmes lépéséből mekkora áldás fakadt! Sok-sok áldást hordozó miszsió indulhatott meg szinte az egész Római Birodalom területén!

Anániás azonban nem csak azt hitte el, hogy a Mennyei Gazda ügyében jár, hanem azt is, hogy éppen Saulra, e speciális „eszközre” van szüksége az Isten népének. Saul választott eszköze a mindenség Urának, ugyanakkor a választottak eszköze is, hogy őket hitre segítse.

Ez az „eszköz” vagy „edény” kifejezés több mindent is jelent. Közlekedő eszköz, szerszám, harci eszköz, poggyász, csomag, amiben minden megtalálható, ami egy utazáshoz vagy egy csatához kell!

Anániás elhiszi, hogy Saul szíve, tudása, műveltsége, most már elnyert Jézus-hite mind-mind speciális eszköz, szerszám lesz Isten kezében emberi szívek zárainak felnyitásához, amire a 22. vers úgy utal, hogy a Jézus melletti érveivel kezdetektől fogva „zavarba hozta” ellenfeleit, s a zsidók előtt is „bebizonyította”, hogy Jézus a Krisztus, azaz a várva várt Messiás...

Hiszed-e, testvérem, hogy körülötted élnek a jövőendő keresztyénei, hitvallói, sőt hitvédői, diakónusai és püspökei...? Igen, ott a környezetben lévő „egyenes” vagy éppen nagyon is „görbe” utcában, sőt akár a sikátorok között!

Ott élnek körülöttünk Isten választott, speciális eszközei, akik új és új szívek megnyitására lesznek alkalmasak, mert vannak, akiknek éppen rájuk lesz szükségük. Talán te magad is buzgón imádkozol egy rokonod vagy közeli szeretted megtéréseért, s közben egyik szomszédod keresi rajtad, benned az Urat, alig várva, hogy valaki beszéljen neki a megtérés lehetőségéről és hogyanjáról. S talán éppen e szomszéd lesz Isten kezében speciális eszköz a rokonod szíve megnyitására, éppen ő fogja világossá tenni szeretted számára az utat a megtartó és szabadító Jézus Krisztus felé... Nem tudhatod!

S Anániás elhitte, hogy Jézus nevét hordozni, vinni mások számára, ez a legszentebb teher. Jézus szavai csengtek a szívében: „Az én igám gyönyörűsége és az én terem könnyű.” Mert e teherhordás

a Krisztushoz tartozás legbiztosabb jele és pecsétje. Csak annak szívügye az evangéliumot másokkal is megismertetni, akit már megragadott az evangélium. Aki tudott már sírni könnyezve vagy anélkül azon, hogy milyen iszonyúak is a bűnei, amit aggodalmaskodásaival, tisztátalan gondolataival és megoldásaival elkövetett az élő Isten ellen, s tudott szívből örülni annak, Jézus mindezért eleget tett, szörnyű kínhalálával és feltámadásával mindent elrendezett!

Aki ismeri Jézus szeretetét, az nem riad vissza attól, amiről e mai Ige beszél, hogy tudniillik az evangéliumot hordozni, cipelni, teher alatt roskadozva vinni kell, s ezért e küldetés nem sétagalopp... De az első keresztyének még jól tudták, hogy a

dánieli prófécia be fog teljesedni az életükben: „Akik sokakat az igazságra vezetnek, fénylenek majd, mint a csillagok az égen örökkön örökké.”

Anániás is elhitte, hogy ő maga is speciális eszköz Isten kezében, nem hiába hullt érte Jézus Krisztus drága vére. Tudta, nem az a kérdés, hogy győzi-e majd szóval a művelt Saulal szemben, hanem hogy boldog örömmel és felszabadult lélekkel képviseli-e az Úr ügyét. Az összes többit úgyis Ő végzi el! Cipeli, hordozza a misszió terhét, mert a kiválasztottságának s bűnei bocsánatának öröme tölti el: vihetem a hírt a Sauloknak is, az Egyenes utca minden magabiztos hitetlenjének is: „Aki segítségül hívja az Úr Jézus nevét, az üdvözü!” (ApCsel. 2,21)

Testvérem, tudtál-e már örülni annak, hogy Jézus elhívott téged? Honnan lehetsz ebben bizonyos? Onnan, hogy most Jézus „kimondta”, tudtadra adta szavait: Szeretlek, térj énhozá, mert megváltottalak. Hagyd el az önmagadnak élő életformát!

S akinek most újra vagy először buzdul fel a szíve Isten szeretetének jó hírét hallva, az vigye, adja tovább, mint Anániás: utcán és téren, újságban és plakátokon, folyosókon, piacon és a munkahelyén vagy éppen kirándulás közben – szimpatizánsok és ellenállók között...

S tudjuk és valljuk sokan: „*Boldog az a szolga, akit ilyen munkában talál Ura, amikor megjelenik!*” (Máté 24,46) Ámen.

Somogyi László

Találkozás az Élő Istennel A Református Napok nyitó alkalma

Örömmel, várakozással és hálaadással a szívemben vettem részt a 6. Székesfehérvári Református Napok rendezvénysorozatának eseményein a Szent István Emlékévben.

Az eseménysorozat megnyitásként fanfár hangzott el a Klucsik Kvartett előadásában, majd a felújított templomudvar és díszkút felavatása, odaszentelése következett. A résztvevők köszöntése után Somogyi László elnök lelkipásztor elmondta, hogy az Élő Isten kezébe szeretnénk ajánlani ezt a területet és mindazokat, akik itt megfordulnak, hogy ezen a helyen az Élő Isten békességével és éltető igéjével találkozzanak. Tudjuk, hogy a kút és a víz az élő víz szimbóluma. Az élő víz az a szó, amely által Isten a világot teremtette, amely által ma is teremt bennünk új életet, új reménységet, élő hitet. Erre emlékeztessen bennünket ez a kút, amikor elmegyünk mellette, és legyen ez a kút, ez a „tornác” az Isten házában udvara, az Isten népének találkozóhelye. Itt egymással szeretetben és az Élő

Istennel őszinte alázatban találkozhatunk összeforrvá, mint egy szerető közösség.

Jézus Krisztus főpapi imádságának felolvasása és Salamon király templomudvar és templomszentelés történetének részletei felolvasása után Berze János lelkipásztor imádsággal és áldással odaszentelte ezt a helyet az Úrnak és minden használónak. A Mindig csak adni c. verset Szabóné Miklós Eszter mondta el, és a 90. zsoltár éneklésével dicsőítettük Urunkat, Istenünket.

Az alkalom a templomban folytatódott. A bevezetőben hallhattuk, hogy Szt. István intelmeiben hogyan

tükröződnek vissza a Szentírás gondolatai, azok a tanítások, igazságok, amelyek alapvető mérföldkövet, kiindulási pontot jelentettek az állam megalapításakor. Isten ajándéka a nemzet, az ország és a lakóhelyünk is. Ajándék az is számunkra, hogy István megismerkedett a krisztushittel és azonosult vele. Emiatt gazdag, gyakorlati és mély az ő tanítása is a számunkra. Hálásak vagyunk, hogy segített őhöz fordulni és megismerni Őt.

Zenei betét következett, melyben a Klucsik és a Végvári család szolgált. A zenei rész végén Tugyi István César Franck Ősi darab c. művét játszotta orgonán.

A zenei felemelkedés után következett Prof. Dr. Balla Péter, a Károli Gáspár Egyetem rektorának előadása Az állam az Újszövetségben címmel. Az előadásban Szent István államalapításának bibliai alapjairól hallhattunk, melyeket Imre herceghez írt intelmei alapján ismerhetünk meg. Ezek az intelmek sok

bibliai verset, idézetet, konkrét bibliai szakaszt tartalmaznak.

– Isten akarata megteremtett... (írta Imre hercegnek, intelmeinek első soraiban)

– Hallgass, fiam, atyád intelmére, s el ne hagyj anyád tanítását... (Példabeszédek)

– Egyetemes hit megőrzése (Jakab), a hit cselekedetek nélkül meghalt (Efezus).

– Egyetemes keresztyénség nevében magyarázza az Isten igéjét, Jézusra utalva.

– Egyházfegyelemeiről is szól, mivel bűnös emberek alkotják az egyházat. A szentírásból meríti szavait. (Máté 18)

– Az ember értékéről vall a Római levél alapján.

– A türelemről és az ítéletalkotásról is ír. (I Thessalonika 5, 14 és Zsolt 72)

– A jövevények befogadásáról és jóakarató gyámolításukról ír a 4. parancsolat alapján.

– Bölcs tanács meghallgatásának

fontosságáról ír (a Példabeszédekben és a Zsoltárookban).

– Fontos őseink követése, a király elődök után járás, a szülők tisztelete. (Efezus)

Aki atyjával áll szemben, Istennel áll szemben.

– Az imádság szép példáira utal a görög fordítás alapján készült Vulgata latin nyelvű Bibliából.

– Az erények mértéke teszi teljessé a királyok koronáját. A kegyesség és irgalmasság díszítse a királyt. A szeretetre támaszkodj. Mindenkihez, aki hozzád járul, légy kegyes.

A lélek gyümölcse egy-egy elemét is felismerhetjük írása alapján a Galata levélből.

Az előadásban hallhattunk újszövetségi igehelyeket, melyek az állammal való viszonyunkban segítenek eligazodni.

– Róma 13. rész (Az államhatalom addig mondhatja magáról, hogy Istentől rendeltetett, amíg a küldetését betölti, a jót jutalmazza, a rosszat pe-

dig bünteti).

– Az államhatalomnak megvannak a határai (Apcsel 4,19; 5,29), és megvan a határa a felsőbbségnek való keresztyén engedelmességnek is.

– Az állam tiszteletben tartotta a vallásszabadságot 2000 évvel ezelőtt is.

– Az újszövetség felhívja a figyelmünket, hogy imádkozzunk a felsőbbiségekért, elöljáróinkért. (I Timóteus 2)

– Isten határt szab minden földi hatalomnak (Nékem adatott minden hatalom... (Máté 28,18))

Boldogok, akik Jézust vallják mindenek, élet-halál Urának, és majd ezt mondják:

„Az áldás, a dicsőség és a bölcsesség, a hálaadás és a tisztesség, a hatalom és az erő a mi Istenünké örökön-örökké.” (Jel 7,12)

Zárásként egyházi éneket hallhatunk csengettyűkkel ismét a Klucsik és a Végvári család előadásában.

Miklós Gábor

Ha a fa beszélni tudna...

„Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, hadd menjen be a dicsőség királya!” (Zsolt 24, 7)

Nagy örömmel mutatom be Matyi József fafaragó testvérünk legújabb alkotásait, melyek által négy keresztyén szimbólummal gazdagodtak a Széchenyi úti templomudvar kapuszárnyai. Dicsőítsék e remek faragványok a mi örökkévaló Urunkat, s e néhány sor legyen az őszinte köszönet hangja a már városszerte ismert, s gyülekezetünket ismét önzetlenül megajándékozó művészember felé!

A legősibb, közvetlenül bibliai gyökerű jelképünk a Könyvek Könyvében ábrázolt két görög nagybetű: az alfa és az ómega. Örökkévaló Istenünket idézik fel, de egyúttal az Úr Jézus Krisztus préegzisztens (teremtés előtti, az ismert történelmen túli) létezését is jelzik: „Ne félj, én va-

gyok az első és az utolsó, és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai.” „Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég. Boldogok, akik megmossák ruhájukat, mert joguk lesz az élet fájához, és bemennek a kapukon a városba.” (Jel 1,17–18; 22,13–14)

A második legrégebbi, az első keresztyénüldözések idején keletkezett szimbólumunk a hal. A faragványon görögül is olvasható ez a szó (fonetikusan: „ichtüsz”), amely az egyik legrövidebb és legtartalmasabb keresztyén hitvallás szavainak kezdetűiből állt össze: Jézus Krisztus Isten Fia, Megváltó! Amikor a Kr.u. első század vége felé fény derült

arra a „véletlen” egybeesésre, hogy ennek a hitvalló mondatnak kezdőbetűi éppen egy értelmes szót alkotnak, a Krisztusban hívők egymás felismerésére kezdték használni a felfedezést: Idegennel találkozáskor, a beszélgetés közben egy halat rajzoltak lábukkal a földre, s ha a másik is ezt tette, akkor tudták: feljelentés és mártíromság veszélye nélkül beszélgethetnek Megváltójukról és Uruk-ról, Jézus Krisztusról.

A kehely az elő-reformáció idejét idézi fel. Az egyházi reformokért határozottan fellépő cseh pap, Husz János (1369–1415) mérsékeltbb követőit nevezték „kelyheseknek” éppen azért, mert az ún. „két szín alatti úrvacsorázáshoz” következetesen ragaszkodtak. Velük együtt valljuk mi

is, s a reformációt követő valamennyi felekezet, hogy nem csak a papságot, hanem valamennyi krisztushívót megilleti a jog, hogy a Megváltó vérét szimbolizáló borból is részesüljön. Valljuk, hogy az első gyülekezetekben is így történt, hiszen mind az Úr Jézus, mind az apostolok tanították az „egyetemes papság elvét”: A krisztuskövetők között nincs külön jogosítványa a „klérusnak”, hiszen valamennyien ugyanakkor a megváltásnak az árán lehettünk Isten gyermekeivé! *„De ti ne hívassatok magatokat mesternek, mert egy a ti Mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. Atyátoknak se szólítsatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, aki a mennyben van.”* (Mt 23,8–9) *„Ti azonban választott nemzetiség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok.”* (1. Pét 2,9–10) Így lett – különösen református körökben – az ún. „laikus elem” megbecsülésének jelképévé a kehely.

Egyházunk címere a zászlós báránnyal tkp. a „kálvinista Róma”, azaz Debrecen címerének átvételéből keletkezett. Az 1909-et megelőző években határozta el a genfi városvezetés, hogy egy monumentális emlékművel kíván tisztelni a hitújító mozgalom jeles vezetői előtt. Ezért a világ protestáns egyházainak levelet küldtek, amelyben kérték az illetékeseket, hogy juttassák el címerüket és jelmondatukat Svájcba, mert azokat szeretnék egyetlen nagy építményben egyesíteni, és 1917. október 31-én, a reformáció négyszázadik évfordulóján átadni a nagyközönségnek. Azonban ki-

derült, hogy ekkor egyházunknak sem közös címere, sem jelmondata nem volt. A Zsinat végrehajtó szerve, az Egyetemes Konvent ezért úgy döntött, hogy Debrecen városának, illetve az ottani egyházközségnek a címerét küldi el, valamint Bocskai István jelmondatát: *„Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?”* (Róm 8,31) Aztán számunkra ismeretlen okokból csupán a református fejedelem került fel a genfi emlékműre...

A címer főalakja a jobb lábával

zászlót tartó bárány, amely hátrafordulva egy zászlóra tekint. A szimbólum bibliai meggyőződésünk és kegyelemtanunk legfontosabb elemére utal: *„Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!”* (János 1,29) Ő a Jelenések könyvében bemutatott győzelmes bárány: *„Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás!”* (5,12) Erre utal a feje körül látható glória, azaz dicsfény is.

Az aranyrúdon függő piros zászló a helvét (svájci) hitvallás szimbóluma, minthogy a II. Helvét Hitvallás (1566) mind a mai napig egyházunk egyik hivatalos hitvallási irata. Minden felszentelt lelkész esküt tesz arra, hogy ennek szellemében hirdet igét, tanít, illetve lelkigondoz. A zászlón látható a legfontosabb és legismertebb keresztyén szimbólum, a kereszt. *„Őbenne van – az ő vére*

által – a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából.” (Ef 1,7)

A két könyv, amelyen a bárány áll, az Ó- és Újszövetséget jelképezi. Reformátorainkkal együtt valljuk, hogy a Szentírás mind a 66 könyve ihletett üzenet Istentől és Istenről, és egyik sem nevezhető csupán „zsidó iratnak”. Sőt, az ószövetségi próféciák nélkül értelmezhetetlen és erőteljen az Újszövetségben megfogalmazódó evangélium (örömhír) Urunk szeretetéről, illetve igazságosságáról. Pál apostol a maga korában elsősorban az Ószövetségről írta, amit ma már a teljes Bibliáról vallunk: *„A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre;”* (2. Tim 3,16) A két könyv ezért a Sola Scriptura reformátori alapelv megjelenítője is: Egyedül a Szentírás az a kijelentés, amin át megismerhető az élő Isten, illetve az ember a maga

lelki valóságában, és mindaz, ami a bűnei miatt elvesztett teremtmény megmentéséért történt. *„Ezek pedig azért írtattak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében.”* (Ján 20,31)

A címer közepén emelkedő pálma életfa és egyben örökélet motívum, ami a szilárdságot, az ellenálló-képességet szimbolizálja, s érzékelteti a történelmet: a pusztító háborúkban úgy állt az egyház, mint sivatagban az oázis. Eszünkbe juttatja a latin közmondást is: *Crescit sub pondere palma*, azaz teher alatt nő a pálma!

Köszönet és hála, hogy ez a négy szimbólum a VI. Székesfehérvári Református Napok rendezvényorozata alkalmából felkerülhetett a kapuszárnyakra. Hirdessék Isten dicsőségét és tanítsák a kapukon be- és kilépőket az örök élet útjára!

Somogyi László

Isten kezében a család minden tagja

Október 12-én, szombaton délelőtt családi napra gyülekeztek gyerekek, felnőttek a templomkertben. A templomban kezdődött az alkalom egy kedves műsorral: felnőttek, gyermekek együtt örülhettünk az Olajfa Református Óvoda, valamint a Talentum Református Általános Iskola Istent dicsérő műsorának. Utána a szülők bent maradtak a templomban, hiszen komoly témáról szólt Dr. Molnár Róbert előadása, „A család biztos kezekben” címmel.

Mialatt a felnőttek elmerülten hallgatták a kübekházi polgármestert, a csemeték énekeltek, beszélgettek, játszottak a gyülekezeti házban. A bevezető kánondallam éneklésével is kértük Isten áldását a napunkra: „Eljöttünk mind, zengjen az ének, Isten áldását ma hintse ránk.” Nagyon gyorsan megtanulták az új éneket, amit Klucsikné Ilonka hozott erre

az alkalomra: „*ne félj, mert enyém vagy, ne félj, ne félj, neveden hívtalak, szeretlek én...*”

Az éneklés végére az izgó-mozgó gyermekhad teljesen lecsendesedve hallgatta a többek által már ismert történetet Lukács evangéliumából. Incze Sándor gondnok úr vezetésével beszélgettünk is a történet fő gondolatáról, a félelemről. „*És monda nékik (Jézus): Hol van a ti hitetek? És félelemmel csodálkoznak (a tanítványok)...*” (8:25)

Valóban, miért is kellene félnünk, ha az Úr Jézus a hajónkban, az életünkben van? Pedig milyen sokszor összeszorítja a szívünket ez az érzés. Számtalan példát soroltunk azokra az élethelyzetekre, amikor bizony féltünk és nem az Úr Jézusban bízunk. Az Úr most újból azt tanította nekünk, helyezte a szívünkre, hogy „ne félj!”, ahogy énekeltük is.

A beszélgetés, éneklés után egy kis frissítő édesség következett, csokoládé formájában. A jóízű majszolást követően a nagyobb gyermekekkel átmentünk az iskola tornaterembe, ahol igazi vérpezsdítő játék várt ránk. Nagy Szabolcs presbiter gondoskodott a jó hangulatról. Jól mozgogtatt mindenkit.

Mire vége lett a templomi alkalomnak, a tornateremben is mindannyian elfáradtunk a csapatjátékok során. Aztán megjelentek a szülők az ajtóban, ami azt jelentette, hogy lassan vége kell, hogy legyen a közös játéknak is. Kiosztottuk az Igét, amiknek a gyerekek és szülők egyaránt örültek, majd rövid búcsúzkodás után hazaindultunk.

Áldott legyen az Úr ezért a délelőttért: az Igéért, a gyermekekért, az énekért és a játékért.

Klucsik Péterné

A Székesfehérvári Református Napok szombat délutáni rendezvényének hálagymölcseként

Hódolatra és imádatra készítette a mi Urunknak az, ahogyan keresi az elveszetteket a mi gyülekezetünkben is. Sokan és sokféleképpen szólták az örömhírt, az ébresztő beszédet az elmúlt években. Egyedül Jézus Krisztusban, az ő Lelke által újjászületve lehet igazi keresztyén életet élni, és az Ő dicsőségére áldott gyümölcsöt teremni. Hiába minden jó szándékú, de emberi elhatározás, ha az Ő Áldása nincsen rajta a szolgálatunkon, életünkön. „Nálam nélkül semmit nem cselekedhettek...” – hangzik a figyelmeztetés. És mégis milyen sokszor megfeszülünk időt és energiát nem sajnálva, de áldás nincs a gyümölcsön, amit terem az életünk. Te kiben bízol még? Az egyiptomi vasszekerekben és erős se-

regben (régi életed ügyeskedésében, a világban, ahonnan kihivattál), ha hagyta, hogy elhívott legyél. Hiszen szeretne átvinni az Ő országába már itt, e földi életed idején. Olyan csoda ez, ami, ha megtörténhetett, eltitkolni sem lehet többé, mert kitörölhetetlen bizonyossággá lesz az életedben. Istennek csodálatos terve van veled, csodák egész sokaságát élheted át Vele. Mikor hívod be végre? Régóta áztatja kemény, megtaposott életedet, hogy végre elkezdhesen formálni olyannak, amilyennek eltervezett. „Ez a világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését.” Minden földi kapaszkodó kicsúszik egyszer az ember életéből, lesz-e mennyei vigasztalód, Aki szívedbe súghatja: „Ne félj, mert enyém vagy, bízz Bennem, mert van

hatalmam megtartani téged”. Ha szakadékba zuhanna életed, a Jó Pásztor onnan is kimentene téged. Már egyszer megmutatta, mennyire szereti földi nyáját. A mennybe utunk a Gecsemánén és a Golgotán át vezet. Ott szenvedett és vértett el érted és értem. Ha nem ébred hála a szívedben, akkor még mindig nem érted életed legnagyobb titkát. Bízz Benne, és ne magadban add át életed, mert holnap lehet, hogy már nem teheted.

„*Ma, ha az Ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket...*” (Zsidó 3,15)

„*A megtérés és a higgadtság segítené rajtatok, a béke és a bizalom erőt adna nektek!*” (Ézs. 30,15)

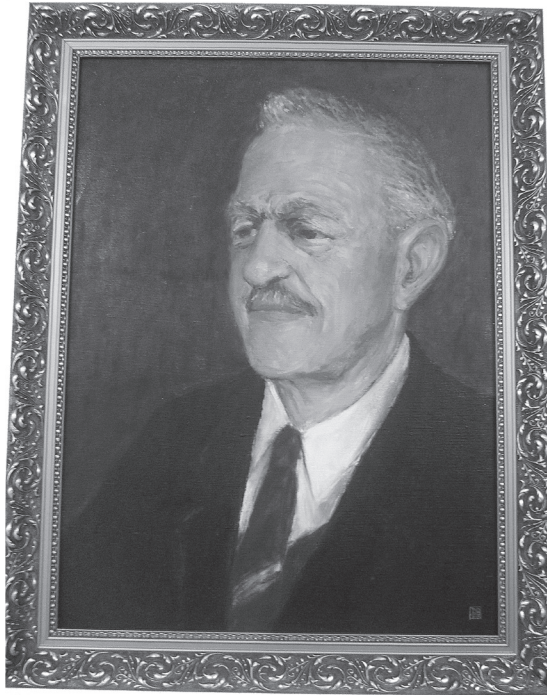
Incze Sándor

ÚJ PORTRÉ A GYÜLEKEZETI HÁZ FALÁN

Október 13-án, vasárnap a délelőtti istentisztelet után bensőséges rövid megemlékezést tartott az egyházközségünk a Református Napok rendezvénysorozatának keretében.

Az istentisztelet után a nagyteremben Matyi József fafaragó művész portrészobraiban gyönyörködhetett az a szépszámu gyülekezet, aki időt szentelt az alkalomnak. Megvárva a Budai útról bejövő testvéreket, Somogyi László nagytiszteletű úr szeretetteljes köszöntése után átadta a szót Pétervári Imrének, akit felkért, hogy a portréátadó ünnepségen szóljon néhány szót néhai Szabó Sándor esperes-lelkészről és adja át a portrét.

Pétervári Imre elsősorban bemutatta a falon függő képeket, melyek a presbitérium egy régebbi határozata alapján kerültek kifüggesztésre a gyülekezeti központban. Két régi képhez csatlakozott Bódás János, majd most Szabó Sándor nagytiszteletű úr. A két régi kép (a sarok felől haladva az ablak felé, azaz jobbról

balra): Tatay Imre, aki 1868 és 1904 között szolgált, majd mellette balról Miklós Géza képe függ, aki 1904 és 1938 között teljesítette Isten pásztori szolgálatát. Majd Bódás János következik, aki 1939 és 1974 között vezette a nyáját. A legújabb portré Szabó Sándor esperes-lelkészé, aki 1974-től 1990-ig volt székesfehérvári lelkész. Az egyházközség történe-

téből megtudhatjuk, hogy Tatay Imre megválasztásáig az egyházközség megszervezésétől, 1824-től húsz lelképásztor szolgált, tehát átlagban nem egész két és fél évet szolgáltak egyen-egyenként. Tatay nagytiszteletű úr volt az első, aki hosszú szolgálatával (harminchat évet szolgált) kivívta a gyülekezet nagybecsülését és portrét kapott. A presbitérium a legújabb kori határozatában határozottan kikötötte, hogy a hosszabb időt szolgált lelkészek kapjanak portrét, de csak a haláluk után realizálódjon ez a megemlékezés. Ezzel mindenképpen elejét kívánták venni a személyi kultusz kialakulásának. Nagyon

hálásak vagyunk Istennek, hogy kirendelt számunkra olyan szolgákat, akik oly sokat tettek gyülekezetünkért.

A portrék bemutatása után Pétervári Imre röviden méltatta Szabó Sándor életét és munkásságát.

Az alkalmat Berze János áldáskívánása zárta.

-i-e

Szabó Sándor életéről – az október 13-i portréátadás alkalmából

Szabó Sándor, született az Őrvidék központjában, a ma Burgenlandhoz tartozó Felsőőrön 1919. október 16-án, szegény sorsú családban. Édesapja Szabó Sándor, édesanyja Siskó Erzsébet, akik a körülményekhez képest lelkiekben is megadtak mindent gyermeküknek. Az első világháború megzúzta a családot, a háborút követő események sem tettek jót a magyar érzelmű családnak.

Elemi iskolája után a Pápai Református Gimnáziumba került, ahol végig jeles-kitűnő eredménnyel végezte osztályait. Szellemi tehetsége Is-

tentől rendelt, Isten pedig megadta ifjú gyermekének ezt a lehetőséget. Így tudta fenntartani magát, mert csak az ösztöndíjra és az esetlegesen csurranó-cseppenő korrepetálási óradíjakra számolhatott, mint anyagi bevételekre. Az első világháború után szinte teljesen lenullázódott a család, nem tudta segíteni fiát a gimnáziumi tanulmányaiban. A gyermek viszont töretlen hittel, teljes erővel igyekezett kitűzött célja felé: mindenképpen lelkész akart lenni, a tanulmányok megszakítására nem is gondoltak. A gimnáziumot jeles eredménnyel érettségivel zárta, de érettségi után be kellett volna vonulnia katonának, azonnal, amint hazatért. Viszont osztrák katona egyál-

talán nem akart lenni, ezért érettségi után egyszerűen nem ment haza, maradt Pápan, ezzel magára véve a katonaszökevény bélyeget. Természetes, így a családdal a kapcsolatot meg kellett – névlegesen, véglegesen – szakítani, ezzel az a minimális anyagi támogatás lehetősége is teljesen megszűnt. 1937-ben a Pápai Református Theológiai Akadémia hallgatója lett, itt is, mint a gimnáziumban teljesen önfenntartónak kellett lennie. Tehetsége kiemelte osztálytársai közül, a kiírt pályázatokban szinte minden esetben „Szabó Sándor theol. hallgató” vitte el a pálmát. Így nem is lehetett kétséges, hogy 1941-ben az I. lelkészképzés vizsgáját jeles eredménnyel, majd

1943-ban a II. lelkészképesítőt ki-tüntetéssel tette le. Jellemző a munkabírására és szellemi, lelki erejére, hogy megérdeklődte, hogy a különböző pályázatokon melyik témában nem adtak be pályamunkát, és az utolsó éjszakán ki tudott adni a keze alól egy-egy olyan pályamunkát, amelyik megnyerte a kitűzött díjat. Ezekkel a díjakkal is segítette tanulmányait.

Kibocsátása idején már a háború szele járta be Magyarországot, ez a szolgálati helyeire is rányomta bélyegét. Kaposvári segédlelkészsége (1942. 09. 01–1943. 08. 31.) után egyházmegyei missziós segédlelkész Csurgón (1943. 09. 01–1944. 12. 09.), majd a front alatt tábori kórházi lelkész az 524. Hadikórházban (1944. 12. 10–1945. 03. 01.). A front elvonultával Pápán lett segédlelkész, majd itt püspöki titkárhelyettes. Innen választja meg a fülei gyülekezet 1946. július 7-én lelkészének.

A viharok – anyagi és fizikai – elülnek, parókus lelkészként megnyugszik a „nyughatatlan” fiatalember, családot alapít. Felesége Szalay Matild, hű társa és segítőtje nemcsak a civil életben, de hivatásának gyakorlásában is. Igazi, a szó legszebb értelmében értelmezhető papné társat kapott, aki négy gyermekük édesanyja, felnevelője, lelki támasza és kireptetője tudott lenni. Ezek

mellett a gyülekezet feladatait is megosztotta férjével, a terhet együtt vitték. Tilda néni azon kevesek közé tartozik – tartozott –, akit mindenki csak mint igazi papnét, teljes tisztelettel és nagy szeretettel emlegetett. Kézimunkaszakköre, amit az egyház keretein belül vezetett (nagyon jó fedőintézmény volt bibliaóra tartására) országos hírvolt.

Gyermekeinek, mindegyiknek diplomát adott a kezébe, segítette őket az életben elindulni. Szabó Sándor nem rettent vissza, ha nagyobb feladattal bízták meg, hitt a Megváltó Urában és bízott a mellé rendelt családban. Így 1947–1952 között lelkészértekezleti jegyző, majd 1953-ban esperes lett. Első turnusban 1956-ig viselte az esperesi tisztelet, majd egyházmegyei tanácsbíró, énekügyi előadó és diakóniai előadó lett. A Fejér megyei Hazafias Népfrent tagjaként a „közpolitikában” is részt vett, munkásságáért a Hazafias Népfrent Arany Békejelvényével tüntette ki.

1965-ben ismét megválasztották esperesnek, mely tisztelet nyugdíjazásáig, 1990-ig viselte. Az egyházkerületben is missziói előadó, tanácsbíró és diakóniai, nyugdíjügyi előadó volt. Esperessége idején, „kis világi nyomásra” elvállalta, hogy Székesfehérvárra válasszák lelkésznek. (Jó volt a világi hatalomnak, hogy központi helyen lehessen ellenőrizni az

egyházi vezetőket.)

A székesfehérvári gyülekezet ismerte Szabó Sándort annyira, hogy nem kellett nagy nyomást gyakorolni rá, az éppen nyugállományba vonuló Bódás János helyébe megválasztotta Szabó Sándor espereslelkészt székesfehérvári lelkésznek. A gyülekezet nem érezte, hogy az állam milyen nyomást gyakorol az egyházra, Szabó Sándor mint esperes ezeket az erőket tudta úgy fordítani, hogy a vezetésére bízott lelkészek és gyülekezetek nem feszültek szembe a hatalommal, nem kellett nekik külön harcokat megvívni. Sándor bácsi jól fel tudta fogni azokat a presszúrákat, amiket papjai kaptak volna, ha ő nem „dobja be” magát. Sok szolgatársát fedezte, tudta menteni.

Az egyház nem szakadhat ki a világból – Jézus is így imádkozik: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” (Ján. 17,15) Szabó Sándor is együtt élt gyülekezetének tagjaival.

Nyugdíjas éveit családja körében Székesfehérváron élte, a gyülekezet szeretetével övezve, hiszen Sándor bácsi csak nyugdíjba vonult, nyugalomba nem. Segített, ahol tudott, amiben tudott. Nagy tervei voltak még, de Isten akaratában megnyugodva le tudta tenni Ura elé az életét.

Pétervári Imre

Kedves Olvasó!

Szeretnék Önnel egy bájos kis történetet megosztani. Az eset egy vidéki postahivatalban történt karácsonykor. Az egyik postás, aki szortírozta a küldeményeket, egy különös címzésű levelet talált: Istennek... Nem bírta ki, hogy ki ne bontsa. Körülállták munkatársai, és elérékenyülve olvasták a különös levelet, amelyben ez állt:

„Kedves Isten, segíts rajtam! Kis-

nyugdíjas néni vagyok, tegnap a buszon ellopták a pénztárcámat az utolsó 10.000 forintosommal, és holnap karácsonyi vacsorára hívtam a barátnőimet, de így még száraz kenyérral sem tudom őket megkínálni. Nem tudom, mi lesz...”

A postások összenéztek, mindenki a zsebébe nyúlt, és sikerült összedobniuk a néninek 9.220 Ft-ot, amit még aznap kézbesített egy kollégájuk. Várták a választ...

Meg is érkezett, az alábbiakkal:

„Kedves Istenem! Csoda történt! Köszönöm Neked! Megtartottam a vacsorát és csodálatosan sikerült az este. A barátnőim tátott szájjal hallgatták a történetemet. Nagyon hálás vagyok! Köszönettel: Marika néni

Ui.: Nem tudom, tudod-e, hogy a 10.000 Ft-ból csak 9.220 Ft volt a borítékban... De hová lett 780 Ft? Biztos azok a fránya postások voltak a postahivatalból, és levonták a postaköltséget!”

Ismeretlen szerző

EMLÉKEZÉS ÉS HÁLAADÁS FAÜLTETÉSSSEL, ISTENTISZTELETTEL ÉS ZENÉVEL

A 2013-as (hatodik) Református Napok záró rendezvényén, vasárnap délután a Budai u. 113. szám alatti templomunk 1993. szept. 19-i alapköltetésére emlékeztünk.

A templom előtt fél négykor egy kis fa ünnepélyes elültetése a Csomasz Tóth Kálmán Kórus szép énekével kezdődött. Az Ézsaiás 60. kapcsán a gyülekezet növekedéséről hallhattunk rövid áhítatot és áldást. Majd a lelkészeink és a gyerekek segítségével elültettük az Erdélyből származó fenyőcsemétét.

Kis szünet után a hálaadó istentisztelet elején ismertetésre került az előző Békességben is megjelent templomépítési történet. Kórusunk szolgálata után az ApCsel 26: 15–18 alapján Berze János lelképásztor hirdette az ígét „egy templom célja” témában. Felhívva a figyelmünket, hogy mint ahogy mindenben, de a templom ügyeiben különösen Isten dicsőségére kellene járnunk, tény-

kednünk, viselkednünk, mivel a forrásokat is a Szentháromság egy Istentől kaptuk.

Bányai László, aki az alapköltetés idején lelkészi elnök volt, bizonygatételeben megemlékezett egy újságírói kérdésről, amit neki tettek fel annak idején.

– Van-e pénzük az építkezéshez?

– Pénzünk az nincs, de van hitünk!

– hangzott akkor a válasza. Most pedig felemelve a két kezét mondta: „Íme a hitünk egyik gyümölcse, a kész templom.”

Somogyi László köszöntőjében

az akkori templomépítő lelkészeiről, ifj. László Tiborról megemlékezett „a jövő a béke emberé” bibliai gondolatokkal. Hálaadó imádság, az úri imádság és az áldás után a Himnusz eléneklésével ért véget a liturgia. Rövid szünetben újra beszélgethettünk süteményezés és teázgatás közben.

„Harmonia coelestis” – Az egyházi zene évszázadai címmel az Ars Musica Vegyes Kar

és Koós Anita orgonaművész közös előadásában a reneszánsz zenétől a Gárdonyiakig sok zenésztől sok zenemű csendült fel ifj. Szabó Balázs konferálása mellett. Több zeneszám kapcsán is említette, hogy az mikor hangzott el már korábban a „Budai úti zenés esték” keretében.

A kicsit hosszúra nyúlt program idején a gyerekek „templomépítő” kézműveskedésen vettek részt, aminek alkotásait az előtérben ki is állították az alkalom végére.

Siró Imre gondnok

Mi juthat eszébe egy gyereknek, ha azt mondom neki: Budai úti templom?

Biztosan nem az, hogy hányan járnak oda, és gyanítom, azt sem tudja, mekkora az alapterülete. Sőt, valószínűleg arra sem gondol, mikor tették le az alapkövet. Viszont eszébe juthat a sok bibliai történet, amit ott hallott, vagy a finom sütemények, amiket a szeretetvendégségeken megevett, a sok-sok gyermek-istentiszteleten készített rajza közül a legkedvesebb, vagy a játszótéren a csúszda és a hinta, na meg a focizás a parkolóban. És biztos vagyok benne, hogy ha megkérdezem, hogy milyen a Budai úti templom, akkor azt mondaná, hogy hatalmas, a teteje gömbölyű, akár a teknőc háta, és a közepén van egy lyuk, amin látni lehet, hogy repülnek a felhők.

Mi is ünnepeltünk a gyerekekkel,

Jubileum gyerekszemmel

a gyerekek nyelvén. A templomot, a gyülekezetünket, az Urat. Már a faültetésnél ásót-gereblyét ragadtak a gyerekek, utána pedig több mint két órán keresztül egyik alkotás után készítették a másikat.

Mindegyikkel a Budai úti templomot örökítették meg. Készültek templom alakú mézeskalácsok Györgyi veze-

tésével, amiket nagy bánatukra nem ehettek meg, mert a foglalkozás végén kiállítás készült belőlük. A vállalkozó kedvűek és kitartóak hímzőfonással is kivarrhatták a templom képét, az aprók lelkesen színezték, színesebbnek színesebb templomok kerültek ki a kezük alól. A koncert alatt pedig mekiláttunk, hogy egy hatalmas közös Budai úti templomképet készítsünk egy szokatlan technikával: parafa dugóval és temperával nyomdáztuk teli a lapot, aminek az eredménye egy mozaikszerű homlokzati kép lett. Közben a hálaadó istentiszteletnek és a koncertnek is vége lett, mi pedig elkészítettük a kiállítást. A gyerekek mosolygósan mutatták a felnőtteknek a munkáikat, én pedig hálát adtam az Úrnak, hogy ilyen szépen sikerült ez az alkalmunk is.

Szabó Mira Emma

Ne félj! Ifjúsági nap, 2013. 09. 21.

Kicsit hideg, kicsit napsütötte hétvégénk első napján kezdhettük meg ifjúsági napunkat Székesfehérváron a Széchenyi úti gyülekezeti házban. A vendégeink között köszönthettük Kósa Gergely bokodi evangélikus lelkészt és a délután folyamán kedves feleségét, Dr. Kósa Andreát is.

Ézsaiás 43. fejezetével nyitotta meg az alkalmat a fiatal lelkész, vagyis Gergő. *„Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!”* Folytatásképpen elmesélte, hogyan hívta őt az Úr kegyelemből új életre. 12 évesen félelemmel telve ment gyermektáborba, miután összeveszett édesanyjával. Ekkor arra gondolt, mi lesz, ha újra nem láthatja édesanyját és nem kérhet tőle bocsánatot, ennek érdekében egyszerűen, szabadon imádkozott, hogy őrizze meg őt egészségben. Az nem természetes, hogy félünk, azt az ördög teremtette. *„Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józan-ság lelkét.”* (2Timóteus 1:7)

Honnan fakad a félelmünk? Tet fel a költői kérdést Gergő, majd folytatta. Ádám és Éva egy olyan kincs birtokában volt, hogy folyamatos kapcsolatban lehetett Istennel. A félelem forrása az Istentől eltávolodott életből fakad. Hangzatos szavak manapság, hogy a félelem feloldható egy pozitív gondolattal, inspirációval. Természetesen a félelem nem távozik egyik pillanatról a másikra az életünkből. Ami szükséges ehhez, az nem más, mint az idő, a lelki beszélgetés. Gyakran félünk az egyedüllétől vagy épp pont

a társas léttől, a haláltól, a múlttól, a jövőtől, a megfoghatatlantól (okkult hatásoktól), de lehetséges, hogy attól, vajon elfogadnak-e mások minket. A világ az sugallja, hogy jók vagyunk, de egyedül vagyunk. Az evolúció szerint véletlenül jöttünk a világra, a semmiből jöttünk, és nem tartunk sehova, az erősebbek maradnak életben. Isten mindennek az ellenkezőjét mondja, a saját maga képmására teremtett bennünket és mindennapon gyönyörködik bennünk. Minél jobban generálják az életünkben a félelmet, annál inkább irányíthatóvá válunk.

Mindenkinek szüksége van a reményre. Sokan tévesen például a horoszkópban keresik a megoldást. A kíváncsiság hajtotta vágy sodorja őket veszélybe. Ha a napot a horoszkóp elolvasásával kezdik, és az aggodalmat, rettegést okoz számukra, előfordulhat, hogy az egész napjukat végigkíséri és lehet önbeteljesítő is. Kultúránkból fakadóan sok hatás érhet bennünket, mely félelmet ébreszthet, ilyen a jóslás és a babona. Ezekről meg kell óvni magunkat és társainkat egyaránt. A felvezetés után kiscsoportokban beszélgettünk

félelmeinkről.

Az alkalom második részében a párkapcsolatról volt szó, ekkor már Gergő felesége, Andrea is köztünk lehetett. Felváltva beszéltek megismerkedésük szép és nehéz időszakairól egyaránt. Fontosnak tartják, hogy akit párként választunk, az legyen hasonló érdeklődésű, és mindenekelőtt egyértelműen kiállnak egy út mellett, ami a következő: *„Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában...”* (2 Kor 6:14). A legfontosabb az Istennel való közösség legyen, vagyis két hívő ember házassága. A kősziklára épített ház példázatával vezették tovább a gondolatmenetet. *„Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki a kősziklára építette az ő házat: És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; de nem dőlt össze: mert a kősziklára építetett. És valaki hallja én tőlem e beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos lesz a bolond emberhez,*

aki a fövényre építette házat: És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; és összeomlott: és nagy lett annak romlása.”

Isten építőköveket ad életünkhöz, kérjük kapcsolatainkban is a segítségét. Egy fontos üzenetet közvetített az ifinap résztvevőinek a pár a házasságról, mégpedig azt, hogy ne a házasságtól várjuk a boldogságot, mert nem a házasság tehet minket boldoggá. Két boldog ember találkozása tehet egy házasságot igazán boldoggá.

Katona Éva

Budai úti hírek

„Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Leleke, ott a szabadság.” (2Kor 3: 17)

Az altemplomi urnatemető téli időszámítás szerinti nyitva tartása:

Szerda 15:00–17:00

Péntek 15:00–17:00

Vasárnap 9:00–12:00

Ha másképp nem hirdetjük, az állami ünnepnapokon is a vasárnapi rend érvényes!

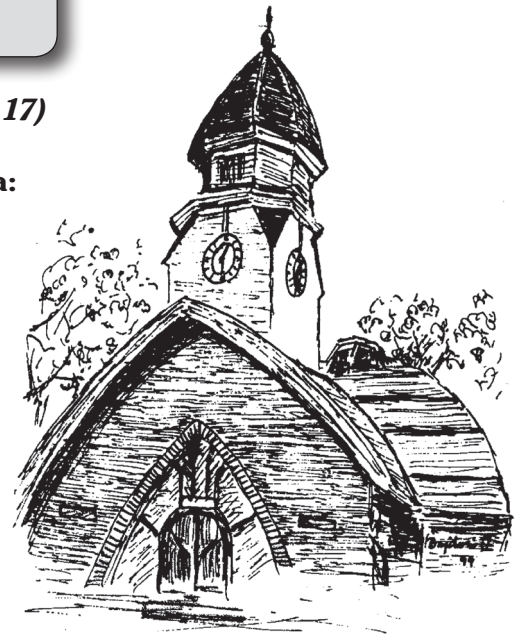
Mindenszentek – halottak napi nyitva tartás:

Október 31. (csütörtök) 9:00–17:00

November 1. (péntek) 9:00–17:00;

November 1. (péntek) 17:00 Emlékezők istentisztelete

November 2. (szombat) 9:00–17:00

Rendszeres alkalmaink (téli időszámítás szerint):

Szerda 15:00–17:00 Lelkeszi hivatali órák (lehetőség van személyes beszélgetésre, tanácsadásra és lelkigondozásra)

Szerda 17:00 Bibliakör: a Zsoltárok könyvének mai üzenetei

Csütörtök 18:00 Szabadság Krisztusban hitmélyítő csoport: Várunk mindenkit, aki változtatni szeretne életén, és ehhez Isten segítségét kéri!

Vasárnap 10:00 Istentisztelet (párhuzamosan baba-mama szobát és gyermek-istentiszteleteket tartunk ovisoknak és iskolásoknak külön csoportokban)

A Budai úti templom őszi eseménynaptára:

Dátum	Esemény	Időpont	Helyszín
2012. 10. 31.	Reformáció ünnepe: előadás és istentisztelet	Csütörtök 18 óra	Evangelikus templom
2013. 11. 01.	Ökumenikus Istentisztelet (Mindenszentek)	Péntek 15 óra	Kisfaludi temető
2013. 11. 01.	Vigasztalás Evangéliumának megszólaltatása (városi megemlékezés)	Péntek 16 óra	Béla úti köztemető
2013. 11. 01.	Emlékezők Istentisztelete	Péntek 17 óra	Budai úti altemplom
2013. 11. 03.	Úrvacsorás Istentisztelet (őszi hálaadás)	Vasárnap 10 óra	Budai út
2013. 11. 08-10.	Gyülekezeti Hétfége	Péntek–Vasárnap	Balatonfüred
2013. 11. 30.	Adventi Kézműves Készülődés: családi jelleggel, ebéddel	Szombat 9.30 óra	Budai út
2013. 12. 01.	Istentisztelet úrvacsorával: advent 1. vasárnapja	10 óra	Budai út
2013. 12. 01.	Budai Úti Zenés Esték: Adventi Barokk Est, fellépők: a Vox Mirabilis, a Capella Regia és az Ars Musica kórusok	Vasárnap 17 óra	Budai út
2013. 12. 08.	Istentisztelet: advent 2. vasárnapja	10 óra	Budai út
2013. 12. 15.	Istentisztelet: advent 3. vasárnapja	10 óra	Budai út
2013. 12. 15.	Idősek Karácsonya (zenei szolgálat)	Vasárnap 15 óra	Budai út
2013. 12. 18.	A Comenius Általános Iskola Tücsök gyermekkórusának karácsonyi koncertje	Szerda 18 óra	Budai út
2013. 12. 20.	Zentai Úti Ált. Iskola Karácsonya	Péntek 17 óra	Budai út
2013. 12. 22.	Istentisztelet: advent 4. vasárnapja	10 óra	Budai út
2013. 12. 22.	Gyermekek Karácsonya	Vasárnap 15 óra	Budai út

A szeptember 8-i maroshegyi istentisztelet után nem siettek haza a testvérek, mint általában. Nagy sürgés-forgás kezdődött: bográcsozásra készült a gyülekezetrész.

A napsütéses időjárás minden szempontból kedvezett a közös játékos-beszélgetős együttlétnek.

Az egészen kicsi gyerekektől kezdve az idősebbekig az összes generáció képviseltette magát az alkalmon. Minden felnőtt megtalálta a helyét az előkészületek során, míg a kisebbek kézműveskedhettek az imaházban vagy játszhattak a szabadban. Miközben a paprikás krumpli a bográcban főtt, mindenki beszélgetésbe merült, így a délelőtti tervezett

BOGRÁCSOZÁS MAROSHEGYEN

játék végül a finom ebéd elfogyasztása után valósult meg. Ekkorra már

kevesebben maradtunk, de azt hiszem, nem bánták meg, akik a kora délutánt is ott töltötték az imaházban. Nagy Miklósné Edit testvérünk vezetésével olyan játékos vetélkedőben vehettünk részt, amely nemcsak szórakoztatott bennünket, hanem komolyabb vetülete is volt: egy-egy feladat igencsak megmozgatta az elménket, emellett pedig akár egymást és önmagunkat is jobban megismerhettük.

Fagyizással zártuk ezt a szép napot, a Mikulás Cukrászda jóvoltából.

Ha Isten is akarja, jövőre ismét megrendezzük a maroshegyi bográcsozást.

Ujváriné Császár Boglárka

A TEREMTÉS ÜNNEPE „NÉZD, ITT A VÍZ!” (APCSEL 8, 36)

A víz volt az idei Teremtés Hetének a témája, amelynek alapigéje a következő volt: „Nézd, itt a víz!” (Apcsel 8, 36) Az ökumenikus imaház mellett a Teremtés Hete kisebb volumenű rendezvény, azonban ennek keretében is nagyon fontos témákról van szó, többek között az éltető vízről. A vízről, amely lépten-nyomon körülvesz bennünket és meghatározza életünket.

2013. szeptember 30. és október 2. között a Maroshegyi Református Imaház adott otthont az ökumenikus rendezvénysorozatnak, amelynek első estjén Bencze András evangélikus lelkipásztor szolgált Igével. Az alkalom elején sorra vettük azokat a bibliai helyeket, amelyekben valamilyen módon szerepel a víz, így jutottunk el a samáriai asszony történetéhez, amiről az igehirdetést is szólt. Az igehirdetésben szó volt arról, hogy kié a víz. A víz tulajdonképpen a miénk, mi rendelkezünk felette, így a felelős-

ség is a miénk, ezért olyan fontos jól gazdálkodni vele. Az élő vizet viszont csak Jézus Krisztus tudja adni, és ez a Szentlélek.

A második este református házigazdaként jómagam tartottam az istentiszteletet, arról a történetről, amelyben Mózes vizet fakasztott a sziklából. Ma lehet, hogy különböző katonai trükkökkel, ha nehezen is, de vízhez tudnánk jutni a sivatagban, Izrael népének azonban nem voltak ilyen trükkjeik. Zúgolódni kezdtek, mert nem volt vizük és szomjaztak.

Nem érezték Isten jelenlétét, sőt már abban is kételkedtek, hogy Isten egyáltalán létezik. A szomjúságuk bekorlátozta a gondolkodásukat, és

elfelejtkeztek Isten korábbi nagy tetteiről és szabadításáról, így a jövőt is sötétben látták. Isten ekkor Mózesen keresztül vizet fakasztott a sziklából, ismét megmutatta hatalmát, és azt, hogy nem hagyta magára népét se akkor, se ma. Isten betölti a szükségleteinket, legyenek azok bármilyenek. A testi szükségleteink mellett a lelki szükségleteinket is be akarja tölteni, csak el kell kérnünk Tőle az élő vizet,

amelyet Jézus Krisztuson, lelki sziklánkon keresztül kaphatunk meg. Ez megelevenít, megtisztít, megvilágosít bennünket, hogy aztán lelki emberek legyünk, akik már Isten szerint gondolkoznak és a Szentlélek szerint cselekszenek.

A harmadik este Révész Lajos baptista lelkipásztor szolgált köztünk. Igehirdetésében szó volt arról, hogy

Isten nyomokat hagyott a világban, és ezek felfedezésével eljuthatunk Istenhez. A teremtett világ értelmes szemlélődése által megtalálhatjuk az Istent, aki hét nap alatt és a szavával teremtette a világot. Minden, amit teremtett, az emberre várt. Az embert földből formálta és a lelkéből adott neki. Amikor ezt már nem tudjuk logikailag követni, akkor kapjuk a hitet. Igehirdetőnk továbbá kiemelte a

teremtésből a vizek és a szárazföldek szétválasztását. Isten határt szabott a víznek, és ha ezt jobban megfigyeljük, csodálatos dolgokra jöhetünk rá. Víz nélkül nem tudnánk élni, ez kering bennünk, kimossa belőlünk a salakanyagokat. Megelevenít, akár csak a Szentlélek.

Minden egyes este az igei alkalom után szeretetvendégséget tartottunk, amit csoportbeszélgetés követett az

adott témáról a vízzel kapcsolatban. Örültünk annak, hogy népes társaságban cserélhettük ki a gondolatunkat, és megvizsgálhattuk a környezettudatosságunkat is, amin még van mit fejleszteni. Mindenkinek kívánom, hogy becsüljük meg jobban az éltető vizet, de legfőképpen az élő vizet, az Isten Szentlelkét, aki bennünket éltet.

Ujvári Sándor Csaba

AZ ÚJ MAROSHEGYI GONDNOK BEMUTATKOZÁSA

Köszöntöm a kedves Testvéreket!

Nagy Miklós vagyok, Maroshegy megválasztott gondnoka.

1996-ban Wagner Tamás lelkipásztor ideje alatt lettem az egyházközség tagja, pártfogásával presbiterre. Feleséggel és négy gyermekkel járunk a maroshegyi gyülekezetbe. Örömmel veszünk részt a programokon, ha kell, aktívan csatlakozunk a szervezéshez.

Végzettségem mestercukrász és szakoktató, a Mikulás Cukrászda vezetője. Mindennapi tevékenységem a sütemények, fagyaltok, dísztor-ták készítése, lakodalmak kisütése.

Egyik különleges készítményem a grillázs és az abból formálható díszmunka. Ebből most 12 látható a VOKE Művelődési Ház kiállító termében, ahol megtekinthetik az érdeklődők. Kérem, forduljanak hozzám bizalommal a süteményekkel kapcsolatban.

Szívemen viselem Maroshegy jövőjét, Isten elhívásának teszek ezzel eleget.

A gyülekezet épülése, szépülése érdekében megteszem, ami rajtam áll. A lelkipásztorral együtt munkálkodva minden gyülekezeti tag talentumaira számítunk.

Tisztelettel, szeretettel, testvéri üdvözléssel:

*Nagy Miklós
maroshegyi gondnok*

„EMLÉKEZZÉL MEG AZ EGÉSZ ÚTRÓL, AMELYEN HORDOZOTT TÉGED AZ ÚR, A TE ISTENED” (5Mózes 8: 2a)

A Székesfehérvári Kékkereszt Csoport Istennek különös kegyelméből minden évben tudott kiránduláson részt venni az ország területén.

Először a Velencei-tó és a Pákozdi Arborétum volt az úti célunk, s majd a kilátótoronyra való feljutás következett. Másik évben a Mosonmagyaróvári Kékkereszt Csoportnak voltunk a vendégei, ahová különjáratú buszszal mentünk. Akkor ott számunkra

érdekesség volt az, hogy római katolikus lelkipásztor volt a csoport lelki vezetője, és jól működött a csoport. Egyik évben a Zirci Arborétumot látogattuk meg. Másik évben a budapesti János-hegyi kilátó volt az úti célunk. Odafele utaztunk a volt úttörővasúton. A János-hegyről lefelé jócskán remegve felültünk a libegő kosaraiba. Ez külön történet lenne, hogy ki-ki hogyan élte meg fent a

libegést. Mindenki nagy hálát mondott, amikor a lábunk megérintette az anyaföldet.

Utána a tihanyi apátság volt az úti célunk. Délelőtt gyalog körbejártuk a tihanyi Belső-tavat. Utána a Radics házaspár, Piroska és István fogadott bennünket a szőlőjükben finom meleg ebéddel. Délután a tihanyi római katolikus templomba mentünk, és szentbeszédet mondott a lelkipásztor.

Egyik évben volt nálunk a szolnoki csoport, s a másik évben mi voltunk náluk, egész napos rendezvényen. Máskor Veszprémben voltunk városnézésen, valamint az állatkertben.

Az utóbbi években egy-egy hosszú hétvégét töltöttünk Dömösön. Ez igen jó volt, mert volt látnivaló, és volt idő az elcsendesedésre, hitmélyítésre. Egyik évben odafelé megálltunk Esztergomban és megnéztük a bazilikát és a kincstárat. A sok csillogás felejthetetlen a számunkra. S utána gyalog végimentünk a Mária Valéria hídon.

Sajnos a dömösi lehetőség bezárult, mert az anyagi források felére csökkentek. A lényegre térve, ebben az évben augusztus közepéig sehol sem voltunk, és semmi kilátás sem volt arra, hogy valahová kimozduljunk. Nálamnál bölcsebb és idősebb emberektől hallottam, hogy mielőtt elmegyünk ez árnyékvilágból, rendezzük el lelki, anyagi, erkölcsi, jogi dolgainkat. Egy augusztusi hajnalon arra mutatott rá az Úr, hogy ócskavas van az udvarodban, házadban. Ezeket adjad el, és az árából finanszírozd a kékkereszt csoportnak egy hétvégi kirándulását. Az eladás jól sikerült, hisz 7 mázsa vas, 22 kg alumínium és 15 kg réz gyűlt össze. Pár nap múlva olvasom az Igét az ApCsel 16-ból: „És egy Lidia nevű, Thiatira városbeli bíborárús asszony, ki féli vala az Istent, hallgata reánk. Ennek az Úr megnyitá szívét, hogy figyelmezzon azokra, a miket Pál mond vala. Mikor pedig megkeresztelkedék mind házanépével egybe, kére minket, mondván: Ha az Úr hívének ítéltetek engem, jertek az én házamhoz...” (ApCsel 16, 14–15).

Így volt bátorságom meghívni a kékkereszt csoportot a házamhoz Zámolyba szeptember 14-re. A hosz-

szú füves udvaron elfértünk volna, de hűvösre, esősre fordult az idő, így a szomszéd kultúrházban volt az együttlét. Eredetileg úgy volt az emberi elgondolás, hogy délelőtt az Ige mellett leszünk és ebéd után fölmentünk volna a Vértes hegy oldalára. De az Úr jobbról gondoskodott, mert az eső miatt bent kellett maradnunk. Délelőtt Tóth Sándor lelkésztestvérünk hirdetett Igét az 1Korinthus 6, 9–12. alapján.

Az igehirdetésben elhangzott, hogy ebben az igezakaszban Isten elénk állítja a múltunkat (amikor Krisztus nélkül voltunk), a jelenünket (mivé lehetünk Lelke újjáteremtő munkája által) és a jövőnket (Jézus Krisztus által örököljük Isten országának dicsőségét, örökkévalóságát és a tökéletes lelki szabadságot). Isten szereti gyermekeit. Akiket megment, elhív, azokat megtisztítja. A megtisztított életűeket meg is szenteli, hogy Jézus lelki képe kiábrázolódjék rajtuk. Mindezen felül pedig „megigazít”, vagyis igaznak nyilvánít. Így kiment ebből a romlott világból, hogy céltudatos, Istennek élő és szolgáló életetek lehessünk. A hívőt az új élet szabadságára hívta el.

Az igeszolgálat után kis szünet volt. Szünet után úrvacsorai közösségben voltunk. A mi énekeskönyvünkben is megtalálhatók a bűnbánati énekek: A

keresztfához megyek; Amint vagyok, sok bűn alatt; Az Isten bárányára; Bár bűn és kín gyötör; Ím nagy Isten, most előtted; Mily jó, ha büntől már szabad; Szelíd szemed, Úr Jézus stb. Ezekből énekeltünk és Péntek László lelkésztestvér ágendázott. Utána Tóth Sándor lelkésztestvér osztotta a kenyeret és Péntek László testvér a szőlőlevet külön kehelyből. Mi azért használunk szőlőlevet, mert a szabadultaknak egy gyűszű bort sem szabad inni, mert egy szabadult testvér az egy korty bortól esett vissza. Bizonyára öröm volt a mennyben, hogy Istennek megváltott, szabadult gyermekei együtt úrvacsoráztunk. 12.30-kor áthoztuk a meleg gulyáslevest, amelyet Bárány Márta testvérnő főzött, ami igen jól esett, mivel az idő hűvös volt. Kenyér, pogácsa, sütemény volt a menü. Az ásványvíz nem fogyott annyira, mert hűvös volt. Könnyes szemmel

néztem végig a testvéreken, mert ócskavas helyett aranyat kaptam: Istennek drága, megváltott népét.

Amint már előbb írtam, délután is bent voltunk, és igen jó testvéri beszélgetés volt. Mindenki feloldódott, megszólalt és közös imádsággal zártuk a napot. Egyedül Istené a dicsőség.

Sajnos voltak hiányzók is a csoportból. Egyvalaki nagyon hiányzott, mégpedig Nagy János. Hiányzott az élete és az éneke.

Végül ezután mondok, mondunk köszönetet a Széchenyi úti gyülekezet résznek, hogy hétfőnként birtokba vehetjük a gyülekezeti házat, ami igen jó és tágas. Időnként kiscsoportos beszélgetésre is szükség van. Isten gazdag áldását kívánjuk mindhárom gyülekezet részre és kedves lelkipásztoraikra és családjakra.

Fórizs József

A NYUGDÍJAS KLUB KIRÁNDULÁSA – 2013. SZEPTEMBER 12.

Isten kegyelméből ránk köszöntött tizenkettedike reggele. Kis csapatunk a Kálvin téren gyülekezett. 9 órakor indultunk hét autóval és a kibuszal. Fehérvárcsurgón Nt. Vajna Lajos helyettesítő lelkész, Szemenyey Imréné és asszony testvérek vártak bennünket.

Vajna nagytiszteletű úr a templomban rövid áhítatot tartott, majd Szemenyeiné a falunak és az egyházközségnek a történetével ismertetett meg bennünket. Lelki megpihenés és felüdülés után az asszonytestvérek a gyülekezeti házban süteménnyel, pogácsával és üdítővel láttak vendéggül.

Pihenés után az Amerigo Tot kiállítást néztük meg és a művész életébe tekinthettünk be.

Innen átmentünk a szépen rendbe

hozott Károlyi kastélyba. Itt idegenvezető hölgy várt minket, és nagyon részletes és tartalmas ismertetés közben végigsétáltunk a kastély minden látogatható részén. A látogatás után kocsikba ülve indultunk az Iszkai Szőlőhegybe. Menet közben útba ejtettük a Fehérvárcsurgói-víz-tározó kifolyás oldali gátját, ahonnan gyönyörű

egész víztározóra. A szőlőhegyben Bódás József testvérünk birtokára mentünk – éltünk a meghívással. Amíg a pörkölt melegedett, a csoport beszélgetett és Nt Tóth Sándor vezetésével énekelt. Vagy a csoport volt nagyon éhes, vagy a pörkölt volt finom, de minden elfogyott. Harmincnyolcan vettünk részt ezen a meghitt alkalmon. Istennek legyen hála, mindenki nagyon jól érezte magát és késő délután szerencsésen haza is értünk. Ha Isten segít, még több ilyen alkalmat is szervezünk.

Pétervári István

Ő bárkit felemelhet!

Ő bárkit felemelhet!

Hát ne gondold, hogy több vagy bárkinél.

A ma még lenézett holnap új úton mehet.

Új úton, alázatos szívvel örökségre lel.

S nem számít a múlt, a szégyenletes élet.

A régi én eltűnt, köddé vált már.

A jelen a bűnétől megtisztult, átadott lélek.

A megtisztult lélek, mely roskadozva megnyugvásra vár.

Ő már látja Megváltóját, s örömmel várja a halált.

A halált, mely az örök élet felé vezethet.

Örök öröme, csak irányítsd felé léptedet.

Szabóné Takács Éva

Eszmélés

Porszemcséből lesz igazgyöngy,
mikor Urunk megváltoztatja életünk,
kínnal születvén csoda,
az Ige így lesz életünk hímpora.

Ujvári Sándor Csaba

LELKIPÁSZTOR-BEIKTATÁS VÁLON

Beiktatták Farkas Balázs István váli lelkipásztort. Az ünnepi istentiszteleten Bogárdi Szabó István dunamelléki református püspök hirdetett ígét. A templom kulcsát és a hivatal pecsétjét Agyagási István, a Vértesaljai Református Egyházmegye esperese adta át a fiatal lelkésznek.

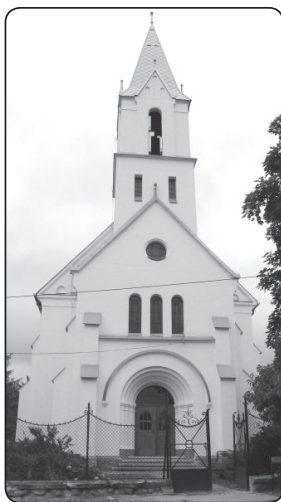
Gyülekezeti beszámoló: A Váli Református Egyházközség presbitériumának meghívására vendégekkel telt meg szeptember 15-én, vasárnap délután három órakor a váli református templom. A beiktatási ünnepi istentiszteleten Farkas Balázs István lelkipásztor életére, szolgálatára kérték Urunk áldását, aki feleségével és két lányával egy éve került Válba a gyülekezet meghívására.

Az ünnepi alkalmon Bogárdi Szabó István, a Dunamelléki Református Egyházkerület püspöke hirdette Isten ígétét az 1. Timóteus 4, 12. alapján: „*Senki meg ne vessen ifjú korod miatt, hanem légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tisztaságban.*”

A prédikáció után a Vértesaljai Református Egyházmegye esperese, Agyagási István iktatta be tisztségébe a lelkipásztort, átadva neki a templom kulcsát és a hivatal pecsétjét. Ezután a több mint harminc palástos lelkész egy-egy ígéssel kérte Isten áldását a beiktatott lelkipásztor életére. Az ezt követő nyilvános presbiteri gyűlésen többek között a gyülekezetben korábban 17 évig szolgáló Kenyeressy Károly gyöngyösi lelkipásztor mondott köszöntőt, majd az évfolyamtársak nevében Nagy János madocsi lelkipásztor idézte fel közös élményeiket.

A gyülekezet gondnoka, Bencze Dezső az Ézsaiás 42, 6-ban olvasható ígéssel köszöntötte az új lelkipásztort. Végül a hittanos gyermekek hegedűvel, verssel, az ifjúsági csoport tagjai pedig lelki énekekkel fejezték ki örömeiket.

Az ünnepi alkalom végén a lelkipásztor bizonyágtétele következett, amelyben elmondta, hogyan vezette őt Isten a hit útján, hogyan bátorította, amikor elcsüggedt vagy félt, és hogyan értette meg, hogy csak ha teljes szívből hisz Jézus Krisztusban, akkor lehet kedves Isten előtt az élete. Kifejezte háláját az előtte szolgáló lelkipásztorok sok munkájáért, és Isten segítségében bízva szeretné hirdetni az ígét Válban, szolgálni családjával együtt.

Csak a kegyelem

Támasz nincs velem – csak a kegyelem.
Semmi más nem tart meg engem,
mint törött mankó hagy cserben,
s csak a kegyelem marad énvelem.

Mit érek magam? Mind haszontalan
amit tettem és elértem;
Megrontotta bűnöm, vétkem.
Védő nincs velem – csak a kegyelem.

Isten jósága, Jézus halála,
Szentlélek-adta új élet –
más nem adhat békességet
nékem idelell! – Csak a kegyelem.

Boldog, ki bűnnel győztes harcra kél.
megtisztul Jézus vérében,
győz a Bárány erejében
s zengi szüntelen: Csak a kegyelem...

Ahogy sebzetlen, észrevétel
őz rejtőzik sűrűségbe,
roskadok le Hozzád térve,
s gyógyír nincs velem – csak a kegyelem.

S bár az ős gonosz támad, ostoroz –
kárt lelkebben hogyan tenne!
Betakar Isten kegyelme!
Csak az van velem! – Csak a kegyelem.

És ha fájdalom terhét hordozom,
ha sötét, mély völgybe érek,
ott is kísér tiszta fényed.
Más fény nincs velem. – Csak a kegyelem.

Hadd énekelem: Csak a kegyelem!
Elég életre, halálra,
elérni örök hazámba!
Elég szüntelen. Csak a kegyelem.

Dora Rappard

Gyülekezeti részeink állandó alkalmai**Széchenyi utca****Vasárnap:**

08:30 Istentisztelet (A három nagyünnepen: 08:00)
 10:00 Istentisztelet, gyermek-istentisztelet, ovis istentisztelet;
 18:00 Istentisztelet
 Ünnepeken és a hónap utolsó vasárnapján délelőtti úrvacsorás istentiszteleteket tartunk.

Hétfő:

16:30 Szervedélybetegségből szabadulást keresők és azokat segítők összejevetele (Kékkereszt csoport)

Keddenként:

első kedd: 18.00 „Egymás terhet hordozzátok” imaóra mindenkinek
 második: 18.00 Presbiteri bibliára
 harmadik: 18:00 Keresztelők előkészítő, 19:00 Jegyesoktatás
 negyedik: 18.00 Munkaközösségek, bizottságok tagjainak bibliájára

Szerda: Baba-mama kör 9:30 órától, Énekkari próba 18:30-tól

Szerda: 18:00 Tanítványként Élni a Gyülekezetben (TÉGY)

Csütörtök: 17:00 Gyülekezeti bibliára

Csütörtök: 19:00 Gyülekezeti bibliára (előtte 18.15-től imaközösség)

Péntek: 17:00 Biztos Szikla Klub (kisífi)

Péntek: 18:00 Tabuk nélkül

Péntek: 19:00 Fiatal nők köre

Szombat: 18:00 Fiatal felnőttek (Ex-Aktívifi)

Szombat: 18:30 Énekkari próba

Minden hó 3. keddjén: 18:00 Presbiter feleségek köre

Minden hó 1. szerdáján: 15:00 Nyugdíjas lelkész házaspárok, illetve özvegyek bibliájára a Gyülekezeti Központban

Minden hó 1. péntekjén: 14:00 Református Nyugdíjas Klub

Minden hó 3. péntekjén: 20:00 Futó kockák klubja

Minden hó 2. szombatján: 15:00 Páratlan páros (házasságon-dozás)

Minden hó 2. vasárnapján: Teázás a 10 órás istentisztelet után az udvaron vagy a Gyülekezeti Központban

Maroshegy

Vasárnap: 09:00 Istentisztelet és gyermek-istentisztelet az Imaházban

Kéthetente szerdán: 17:00 Bibliára az Imaházban

Kéthetente szombaton: 18:00 Házi Bibliára

Budai út

Vasárnap: 10:00 Istentisztelet és gyermek-istentisztelet

Szerda: 18:00 Biblia-kör

Hivatali órák: szerda 16.00-18.00

Urnatemető nyitva a téli időszámítás alatt:

szerda, péntek: 16-18, vasárnap: 9-12

Hálásan köszönjük mindazoknak, akik adományaikkal hozzájárultak a Széchenyi úti templomunk külső és belső felújításához! A költségek kb. felét csak kölcsönből tudtuk rendezni, amit 2012. januárjától 5 éven át kell törlesztenie egyházközösségünknek. Szeretettel kérjük, hogy hordozzák imádságaikban, és továbbra is támogassák adományaikkal ezt a nemes ügyet!

Lelkészi Hivatal

8000 Székesfehérvár, Széchenyi utca 16.

Hivatali órák:

Hétfőtől - Péntekig: 8,30 - 12,30;
 Vasárnap: 8,30 -10,00 11,00 -12,00
 Tel.: 22/312-785; Fax: 22/398-719;
 e-mail: hivatal@albaref.hu
 Internet: www.albaref.hu

Lelkipásztorok:

Somogyi László, Berze János
 Ujvári Sándor Csaba beosztott lelkész
 Fehérvári Dávid segédlelkész
 Adminisztrátor: Sárkány Anna

Bankszámla szám:

UniCredit 10918001-00000021-42850004

KÖZCÉLÚ ALAPÍTVÁNYAINK**- Hit, Remény, Szeretet Alapítvány -**

Székesfehérvár Széchenyi u. 16.

Tel: 22/312-785

Bankszámlaszám:

Unicredit 10918001-00000053-90940017
 Adószám: (Szja 1 %-hoz) 18501317-1-07
 Céljai, s és egyéb tudnivalók: www.albaref.hu

Támogassuk az Alapítványt és az Egyházat az Szja 1-1 %-ával!**Református Egyház technikai száma:**

(Szja 1%-hoz): 0066

INTÉZMÉNYEINK ELÉRHETŐSÉGEI**Olajfa Református Óvoda:**

8000 Székesfehérvár, Horvát l. u. 1.
 Tel.: 22/316-378; e-mail: ovoda@albaref.hu
 Vezető óvónő: Mocsáriné Brunner Boglárka

Talentum Református Általános Iskola:

8000 Székesfehérvár, Széchenyi út 20.
 Tel.: 06-22/310-018, e-mail: iskolatiitkar@albaref.hu
 Igazgató: Szanyó Gáborné

Felhívjuk a Kedves Testvérek figyelmét, Egyházközösségünk Széchenyi utcai templomának felújítási munkálataira szánt adományait, pénzübeli felajánlásait az alábbi bankszámlára szíveskedjenek eljuttatni:

Unicredit 10918001-00000021-42850004

Letölthető ige hirdetések Mp3 formátumban!

e-mail: bekesseg@albaref.hu

www.albaref.hu

BÉKESSÉG
 A SZÉKESFEHÉRVÁRI REFORMÁTUS
 EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

Az újság megjelenik évente 6 alkalommal.
 Felelős szerkesztő: Somogyi László
 Szerkesztő: Ujváriné Császár Boglárka
 Nyomdai munkák: Bezsit Bt., Felelős vezető: Farkas István